

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/295/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0018203487
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:0018203487.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobkyne Slovenská kancelária poisťovateľov, Bratislava, Bajkalská 19B, IČO: 36 062 235, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovaným 1) C. W., C., I.. C. XXXX/XX, IČO: 40 937 691 a 2) C. W., L.. X.X.XXXX, C., I.. C. XXXX/XX, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Szárszoi, s.r.o., Michalovce, Štefánikova 8, IČO: 47 236 183, o zaplatenie 1 105,45 € s prísl., o odvolaní žalovaných v 1. a 2. rade proti rozsudku 11C/36/2018-167 z 26.4.2019 Okresného súdu Michalovce

rozhodol:

M e n í rozsudok výrok o splatnosti pohľadávky s príslušenstvom a trovami konania tak, že žalovaným v 1. a 2. rade povoľuje dlhovanú sumu splácať v mesačných splátkach po 45 € vždy do 30. dňa v mesiaci počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku až do úplného zaplatenia tak, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky, má za následok splatnosť celého dlhu.

M e n í výrok o trovách prvoinštančného konania tak, že žalobcovi priznáva náhradu trov konania voči žalovaným v pomere 50%.

Stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalovaní v 1., 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 775,45 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1 165,45 € od 18.3.2017 do 11.4.2018, 5% ročne zo sumy 1 135,45 € od 12.4.2018 do 10.5.2018, 5% ročne zo sumy 1 105,45 € od 11.5.2018 do 11.6.2018, 5% ročne zo sumy 1 075,45 € od 12.6.2018 do 10.7.2018, 5% ročne zo sumy 1 045,45 € od 11.7.2018 do 10.8.2018, 5% ročne zo sumy 1 015,45 € od 11.8.2018 do 10.9.2018, 5% ročne zo sumy 985,45 € od 11.9.2018 do 10.10.2018, 5% ročne zo sumy 955,45 € od 11.10.2018 do 12.11.2018, 5% ročne zo sumy 925,45 € od 13.11.2018 do 10.12.2018, 5% ročne zo sumy 895,45 € od 11.12.2018 do 10.1.2019, 5% ročne zo sumy 865,45 € od 11.1.2019 do 11.2.2019, 5% ročne zo sumy 835,45 € od 12.2.2019 do 11.3.2019, 5% ročne zo sumy 805,45 € od 12.3.2019 do 10.4.2019, 5% ročne zo sumy 775,45 € od 11.4.2019 do zaplatenia, do 3 (troch) dní od právoplatnosti rozsudku, II. v prevyšujúcej časti konanie zastavil a III. priznal žalobcovi náhradu trov konania voči žalovaným v pomere 100%.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca podanou žalobou domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil, že žalobca pred pojednávaním vzal voči žalovaným späť žalobu a to podaním z 20.7.2018 (č.l. 54) späť žalobu z dôvodu čiastočného plnenia a to v časti o zaplatenie sumy 60,- s prísl. s tým, že zotrval na žalobe v časti sumy 1 045,45 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1 165,45 € od 18.03.2017 do 11.04.2018, 5,00 % ročne zo sumy 1 135,45 € od 12.04.2018 do 10.05.2018, 5,00 % ročne zo sumy 1.105,45 € od 11.05.2018 do 11.06.2018, 5,00 % ročne zo sumy 1 075,45 € od 12.06.2018 do 10.07.2018, 5,00 % ročne zo sumy 1 045,45 € od 11.07.2018 do zaplatenia

a náhrady trov konania. V priebehu sporu podaním zo 4.12.2018 (č.l. 71) vzal žalobca späť žalobu z dôvodu čiastočného plnenia keď uhradili žalovaní svoj dlh nasledovnými platbami: 10.08.2018 sumou vo výške 30 €, 10.09.2018 sumou vo výške 30 €, 10.10.2018 sumou vo výške 30 €, 12.11.2018 sumou vo výške 30 €, t.j. spolu 120 € s prísl. a v tejto časti vzal žalobu späť s tým, že zotrval na žalobe v časti sumy 925,45 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1 165,45 € od 18.03.2017 do 11.04.2018 5,00 % ročne zo sumy 1 135,45 € od 12.04.2018 do 10.05.2018, 5,00 % ročne zo sumy 1 105,45 € od 11.05.2018 do 11.06.2018, 5,00 % ročne zo sumy 1 075,45 € od 12.06.2018 do 10.07.2018, 5,00 % ročne zo sumy 1 045,45 € od 11.07.2018 do 10.08.2018, 5,00 % ročne zo sumy 1 015,45 € od 11.08.2018 do 10.09.2018, 5,00 % ročne zo sumy 985,45 € od 11.09.2018 do 10.10.2018, 5,00 % ročne zo sumy 955,45 € od 11.10.2018 do 12.11.2018, 5,00 % ročne zo sumy 925,45 € od 13.11.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. V priebehu sporu podaním z 5.2.2019 (č.l. 121) vzal žalobca späť žalobu z dôvodu čiastočného plnenia keď uhradili žalovaní svoj dlh nasledovnými platbami: 10.12.2018 sumou vo výške 30 €, 10.01.2019 sumou vo výške 30 €, t.j. spolu 60 € s prísl. a v tejto časti vzal žalobu späť s tým, že zotrval na žalobe v časti sumy 865,45 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1 165,45 € od 18.03.2017 do 11.04.2018, 5,00 % ročne zo sumy 1 135,45 € od 12.04.2018 do 10.05.2018, 5,00 % ročne zo sumy 1 105,45 € od 11.05.2018 do 11.06.2018, 5,00 % ročne zo sumy 1 075,45 € od 12.06.2018 do 10.07.2018, 5,00 % ročne zo sumy 1 045,45 € od 11.07.2018 do 10.08.2018, 5,00 % ročne zo sumy 1 015,45 € od 11.08.2018 do 10.09.2018, 5,00 % ročne zo sumy 985,45 € od 11.09.2018 do 10.10.2018, 5,00 % ročne zo sumy 955,45 € od 11.10.2018 do 12.11.2018, 5,00 % ročne zo sumy 925,45 € od 13.11.2018 do 10.12.2018, 5,00 % ročne zo sumy 895,45 € od 11.12.2018 do 10.01.2019, 5,00 % ročne zo sumy 865,45 € od 11.01.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania. V priebehu sporu podaním z 24.4.2019 (č.l. 134) vzal žalobca späť žalobu z dôvodu čiastočného plnenia keď uhradili žalovaní svoj dlh nasledovnými platbami: 11.02.2019 sumou vo výške 30 €, 11.03.2019 sumou vo výške 30 €, 10.04.2019 sumou vo výške 30 €, t.j. spolu 90 € s prísl. a v tejto časti vzal žalobu späť s tým, že zotrval na žalobe v časti sumy 775,45 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 1 165,45 € od 18.03.2017 do 11.04.2018, 5,00 % ročne zo sumy 1 135,45 € od 12.04.2018 do 10.05.2018, 5,00 % ročne zo sumy 1 105,45 € od 11.05.2018 do 11.06.2018, 5,00 % ročne zo sumy 1 075,45 € od 12.06.2018 do 10.07.2018, 5,00 % ročne zo sumy 1 045,45 € od 11.07.2018 do 10.08.2018, 5,00 % ročne zo sumy 1 015,45 € od 11.08.2018 do 10.09.2018, 5,00 % ročne zo sumy 985,45 € od 11.09.2018 do 10.10.2018, 5,00 % ročne zo sumy 955,45 € od 11.10.2018 do 12.11.2018, 5,00 % ročne zo sumy 925,45 € od 13.11.2018 do 10.12.2018, 5,00 % ročne zo sumy 895,45 € od 11.12.2018 do 10.01.2019, 5,00 % ročne zo sumy 865,45 € od 11.01.2019 do 11.02.2019, 5,00 % ročne zo sumy 835,45 € od 12.02.2019 do 11.03.2019, 5,00 % ročne zo sumy 805,45 € od 12.03.2019 do 10.04.2019, 5,00 % ročne zo sumy 775,45 € od 11.04.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania a citujúc znenie § 144, § 145 ods.1, § 146 ods.1 CSP konanie v časti o zaplatenie sumy 330,- € s prísl. zastavil (výrok II. rozsudku).

2.1.K pasívnej legitímácii žalovaného v 1. rade sa stotožnil s právnym názorom žalobcu a toto tiež nebolo sporné medzi stranami a to, že žalovaný v 1. rade ukončil svoju podnikateľskú činnosť vo všetkých predmetoch podnikania uvedených na dokladoch o živnostenskom oprávnení k 1.1.2016, ale zánikom podnikateľskej činnosti žalovaného v 1. rade nezánikla jeho spôsobilosť na práva a povinnosti a preto nie je žiadny dôvod na to, aby nemohol byť účastníkom civilného sporového konania. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 13Cob/288/2014 zo 21.1.2015 a v ňom označené uznesenie NS SR sp. zn. 3Obo 377/98 a uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 36/2012 z 25. júla 2012.

2.3.Konštatoval, že žalovaný v 2. rade (aj v 1. rade) nerozporoval skutkové tvrdenia žalobcu v priebehu sporu a so žalobou súhlasil. Žiadal však aby mu súd povolil dlžnú sumu splácať a to z toho dôvodu, že jeho osobné a majetkové pomery mu nedovoľujú zaplatiť žalovanú sumu s príslušenstvom naraz.

2.4.Po oboznámení sa s listinnými dôkazmi predloženými žalobcom rozhodol vychádzajúc zo skutkových tvrdení strán sporu a listinných dôkazov a citujúc znenie § 420 ods.1, § 427 ods.1 O. z., § 3 ods.1,3, § 4 ods.1,2,4, § 10 ods.1 písm. a), § 12 ods.1 písm. a), f), g), § 24 ods.2 písm. b), ods.3,4,5,6,7 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti, za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov uzavrel, že nárok žalobcu považuje za dôvodný v plnom rozsahu a tento medzi stranami nebol sporný. Z predložených listinných dôkazov žalobcom mal za preukázané tvrdenia žalobcu, že žalobca, ktorý je právnickou osobou zriadená zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZP“), ktorý definuje jej pôsobnosť a nezávislosť v rámci výkonu jej činnosti, a je zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel Po, vložka č. 983/B je zároveň orgánom

povereným náhradou škody pre prípady škody spôsobenej nepoisteným vozidlom - Poistný garančný fond (§ 24 ods. 2 zák. o PZP) nahradil škodu vyššie označenému poškodenému, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, ku ktorej došlo 26.10.2016, ktorú zavinil vodič - žalovaný v 2. rade v Michalovciach vyššie označeným motorovým vozidlom, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda a to žalovaný v 1. rade ako jeho držiteľ (Výpis z centrálnej evidencie motorových vozidiel) a v dôsledku tejto dopravnej nehody spôsobil škodu na motorovom vozidle zn. FORD EVČ: MI 089CV, ktorého držiteľom v čase nehody bol C. A. (poškodený). Vzhľadom na to, že k predmetnému vozidlu nebolo k dátumu nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ako to vyplýva z § 3 ods.1 zákona o PZP, vznikla žalobcovi v zmysle § 24 ods.2 písm. b) zákona o PZP povinnosť uhradiť týmto poškodeným z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Bolo preukázané, že žalobca poskytol z poistného garančného fondu poškodenému poistné plnenie, ktoré plnenie si uplatňuje žalobca voči žalovaným v tomto spore a súd preto v tejto časti žalobe vyhovel a uložil im povinnosť túto sumu (po čiastočnom späťvzati) uhradiť spoločne a nerozdielne v zmysle vyššie cit. právnych ustanovení a súd v tejto časti žalobe vyhovel (výrok I. rozsudku).

2.5.O príslušenstve pohľadávky rozhodol podľa § 517 ods.1 veta prvá, § 517 ods.2 O. z, § 3 Nar. vlády SR č. 586/2008 Z.z. (ich znenie citoval) a keďže žalovaní sa dostali do omeškania s plnením dlhu žalobca má nárok podľa vyššie cit. právnych ustanovení aj na úhradu úrokov z omeškania, teda aj v tejto časti žalobe vyhovel a priznal žalobcovi z priznanej sumy aj úroky z omeškania vo výške určenej v § 3 ods.1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení platnom v čase začatia omeškania. Súd preto uložil žalovaným povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi úroky z omeškania tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

2.6.O trovách konania rozhodol podľa § 256 ods.1,2 CSP, v zmysle ktorého je povinná nahradiť trovy konania tá strana, ktorá procesne zavinila, že sa konanie muselo zastaviť. Kritérium procesného zavinenia je potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Je nesporné, že konanie v tejto právnej veci bolo zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby (§ 145 ods.1 CSP). Späťvzatie žaloby je dispozitívny procesný úkon, ktorý patrí výlučne žalobcovi. Žalobca, ktorému svedčí právo podať žalobu v sporovej veci, túto môže na základe vlastnej úvahy i bez uvedenia dôvodu vziať späť. Späťvzatie žaloby ako procesnoprávny úkon je prejavom autonómnej vôle žalobcu, s ktorým procesné normy spájajú ukončenie súdneho konania; teda je takou subjektívnou (zavinenou) skutočnosťou, ktorá bezprostredne vedie k zastaveniu konania. V tomto prípade došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby z dôvodu čiastočného plnenia žalovaným v priebehu sporu a preto súd priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania, pretože žalovaní procesne zavinili späťvzatie žaloby. Ďalej citoval znenie § 255 ods.1, § 257, § 262 ods.1,2 CSP a keďže žalobca, bol úspešný v spore si uplatnil náhradu trov konania voči neúspešným žalovaným a navrhol aby mu súd priznal plnú náhradu trov konania podľa § 255 ods.1 CSP. Žalovaný navrhol, aby súd stranám náhradu trov konania nepriznal z dôvodov hodných osobitného zreteľa z vyššie špecifikovaných dôvodov podľa § 257 CSP. Ide o zákonné ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Súd skúma, či tu nie sú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by v zmysle ustanovenia § 257 CSP odôvodňovali nepriznanie náhrady trov alebo ich časti úspešnému žalovanému. Toto zákonné ustanovenie dopadá na toho účastníka, ktorý by inak mal právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnému účastníkovi a existencia výnimočnosti daného prípadu. Dôvody hodné osobitného zreteľa môžu spočívať v majetkových, sociálnych a osobných pomeroch účastníkov konania, prípadne v okolnostiach, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postojoch účastníkov v priebehu konania a pod. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie. Tento dôvod je teda daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Predmetom tohto konania je nárok žalobcu uplatňovaný voči žalovaným z titulu náhrady škody za plnenie poistného, ktoré plnil namiesto nich poškodenému. Žalovaní nárok nerozporovali a len poukázal žalovaný v 2. rade na svoju nepriaznivú situáciu a že v priebehu sporu čiastočne pohľadávku plnil žalobcovi a mal možnosť svoj záväzok riadne a včas splniť a dohodu o splátkach mohol uzatvoriť aj po podaní tejto žaloby. Súd však poukazuje na to, že žalobca si svoj nárok uplatnil voči žalovaným až potom čo boli viackrát vyzvaní na plnenie (predžalobná výzva zo 17.2.2017, pokus o zmier z 30.1.20018) na čo nereagovali a žalovaný v 2. rade začal čiastočne plniť až po podaní žaloby. Súd poukazuje aj na to, že skúmal aj či v tomto prípade neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v nepriaznivých osobných a majetkových pomeroch strán sporu a dospel

k záveru ako je uvedené vyššie a teda, že na strane žalovaných neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa a preto v tomto prípade neprichádza do úvahy použitie § 257 CSP odôvodňujúce nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalobcovi. Súd preto o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP a priznal úspešnému žalobcovi voči neúspešnému žalovanému náhradu trov konania v pomere 100%, keďže mal v spore plný úspech voči neúspešným žalovaným. Po právoplatnosti tohto rozsudku o ich výške rozhodne samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 256 ods. 1 CSP).

2.7.Citoval znenie § 232 ods.4 CSP a nepovolil žalovanému dlžnú sumu uhradiť žalobcovi v splátkach vo výške 45,- € mesačne z týchto dôvodov: Žalobca nesúhlasil, aby súd povolil žalovanému v 2. rade splácať dlžnú sumu a odôvodnil to tým, že tento už mal možnosť sa dohodnúť na splácaní dlžnej sumy v čase keď mu bola doručovaná výzva pred podaním žaloby zo 17.2.2017 a mal možnosť svoj záväzok riadne a včas splniť. Takúto dohodu mohol uzatvoriť aj po podaní tejto žaloby. Ďalej žalobca poukázal aj na tú skutočnosť, že ešte v čase keď bola podaná žaloba bol žalovaný vlastníkom vyššie označenej nehnuteľnosti v podiele 1/10 z celku a mal možnosť tento podiel previesť aj odplatne a to minimálna za takú cenu, ktorá by sa rovnala zostatku úveru, ktorého splatnosť má nastať v júni 2021 a tým, že to urobil žalovaný bezodplatne, tak sa zbavil možnosti získať príjem a možnosť uspokojiť predmetnú pohľadávku. V tomto prípade ide o jeho výlučné konanie a o žiadne objektívne skutočnosti, ktoré by sa mali zohľadniť, že prečo žalovaný nemal väčší príjem ako je jeho dôchodok. Žalovaný sa takýmto spôsobom sám zbavil aktívneho majetku a zostal mu len pasívny majetok a toto nemôže byť na ťarchu žalobcu, ktorý si svoj nárok uplatnil riadne a včas, pričom sa už predtým so žalovaným pokúsil mimosúdne dohodnúť. Poukázal aj na to, že žalovaný má možnosť aj po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej súdom uzavrieť kedykoľvek dohodu o splátkach. § 232 ods.3 CSP upravuje všeobecnú lehotu na plnenie tri dni, ktorá začína plynúť od právoplatnosti rozsudku, ktorá platí aj v tých prípadoch, keď ide o výrok na plnenie a súd vo výroku rozsudku neurčil lehotu na plnenie.

3.Rozsudok napadli včas podaným odvolaním žalovaní v 1. a 2. rade (č. l. 182 - 184) z dôvodov v zmysle § 365 ods.1 písm. b) a písm. f) CSP, ktoré odôvodnili tým, že nesúhlasia s nim, a to z niekoľkých dôvodov. Žalovaný v 2. rade (aj v 1. rade) nerozporoval skutkové tvrdenia žalobcu v priebehu sporu a so žalobou od začiatku konania súhlasil. Žiadal však, aby mu súd povolil splácať dlžnú sumu v splátkach, a to z dôvodu, že jeho osobné a majetkové pomery mu nedovoľujú zaplatiť žalovanú dlžnú sumu spolu s príslušenstvom naraz. Poukázal na to, že dcéra žalovaného v 2. rade na základe generálnej plnej moci z 29.3.2018, zaslala právnenému zástupcovi žalobcu ešte 10.4.2018 žiadosť o splátkový kalendár v rámci mimosúdneho vyrovnania, nakoľko jej otec, žalovaný v 2. rade je zdravotne nespôsobilý vyriešiť tento nepríjemný stav a jeho starobný dôchodok nepokryje výšku dlžnej čiastky. Žalovaný v 2. rade zároveň predložil listinné dôkazy, na základe ktorých boli splnené podmienky na to, aby súd povolil splácanie dlžnej sumy v pravidelných mesačných splátkach, a to rozhodnutie Sociálnej poisťovne zo 16.3.2018, z ktorého vyplýva, že žalovaný v 2. rade je poberateľom starobného dôchodku v sume 622,60 eur mesačne. Zo Zmluvy č. 1615/336/2018 o poskytovaní sociálnej služby zo 26.11.2018 uzavretej medzi Michalovským domom seniorov ako poskytovateľom sociálnej služby a žalovaným v 2. rade ako prijímateľom sociálnej služby vyplýva tvrdenie žalovaného v 2. rade, že tento užíva bytovú jednotku v domove seniorov od 27.11.2018 a jeho výdavky predstavujú celkovú mesačnú úhradu za poskytované služby vo výške 339,30 eur s tým, že celkový zostatok príjmov na 30 dní z jeho dôchodku predstavuje sumu vo výške 283,10 eur, čo preukazuje aj výpočtový list k zmluve č. 1615/336/2018. Žalovaný v 2. rade spláca rovnako aj úver, ktorý mu bol poskytnutý Slovenskou sporiteľňou, a.s. Bratislava na základe Zmluvy o splátkovom úvere z 29.4.2011, ktorý mu bol poskytnutý vo výške 19 999 eur, ako účelový úver na bývanie s tým, že mesačná splátka predstavuje sumu 210,36 eur s konečnou splatnosťou úveru dňa 10.6.2021. Pokiaľ ide o odôvodnenie majetkových pomerov žalovaného v 2. rade, tak z LV č. XXXX, katastrálne územie C. vyplýva, že výlučnou vlastníčkou bytu č. 19, nachádzajúceho sa v bytovom dome H1, súpisné číslo 1329, postaveného na parcele 3908, nachádzajúceho sa vo vchode 71 na prízemí je G. O. J., O. W., ktorá je dcérou žalovaného v 2. rade, pričom podiely nadobudla o veľkosti 9/10 darovacou zmluvou V2138/2016 z 25.7.2016 - č. z. 1723/2016 a podiel o veľkosti 1/10 darovacou zmluvou V-974/2018 z 15.6.2018 - č. z. 1290/18. Tieto podiely nadobudla dcéra žalovaného v 2. rade od svojho otca, na základe darovacích zmlúv, ktorý bol predtým výlučným vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti. Rovnako poukázal aj na to, že byt, ktorý bol prevedený na dcéru žalovaného v 2. rade bol prevedený ešte v roku 2016 o veľkosti podielu 9/10 darovacou zmluvou z 25.7.2016, teda ešte predtým ako došlo k predmetnej nehode ku ktorej došlo až v októbri 2016, čo znamená v tom čase, keď došlo k prevodu vlastníckeho práva k tejto nehnuteľnosti žalovaný v 2. rade nemohol vedieť, že mu vznikne takýto dlh z dôvodu škodovej udalosti. Žalovaný v 2. rade v priebehu celého súdneho konania uznával nárok žalobcu, preto bolo nevyhnutné, aby súd

prihliadal aj na jeho osobné a majetkové pomery a povolil mu splácať dlžnú sumu v požadovaných splátkach a vyhovel mu v splácaní dlžnej sumy vo výške 45 eur mesačne, k čomu však nedošlo.

3.1. Pokiaľ však ide o náhradu trov konania v priebehu súdneho konania viackrát zdôraznili, aby súd prihliadol na dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP a náhradu trov konania nepriznal, a to práve z dôvodu zlej finančnej situácie žalovaného v 2. rade, ktorý je starobným dôchodcom a jeho vážny zdravotný stav si vyžaduje odkázanosť na pomoc sociálnych služieb. Súd bol povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistovali zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré bolo potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové, sociálne, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu a zároveň si všíma aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní. Dôvodom spočívajúcim v pomeroch strán je napríklad skutočnosť, že strana, ktorá nemala úspech vo veci sa ocitne v tak závažnej sociálnej alebo majetkovej situácii, ktorá predstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa. Pokiaľ ide o postoj strán v konaní, tu mal súd prihliadať najmä na to, ako si strany plnili svoje procesné povinnosti, súd mal napríklad prihliadnuť aj na to, či strana uviedla skutočnosti alebo dôkazy už pri prvom úkone, ktorý jej patril, s výnimkou tých, ktoré uplatniť nemohla. Žalobca menil počas pojednávania svoje názory, nakoľko v závere uznal možnosť žalovaného v 2. rade splácať dlžnú sumu v splátkach, na čo však súd neprihliadal a dokonca na pojednávaní 26.04.2019 uviedol, že v prípade, ak by súd zaviazal žalovaného v 2. rade na zaplatenie sumy v plnej výške, má možnosť uzatvoriť aj po právoplatnom rozhodnutí súdu splátkový kalendár, dohodu o splátkach alebo akýkoľvek iný spôsob uzavretia dohody, čím vlastne žalobca nepriamo súhlasil s možnosťou platenia dlžnej sumy v splátkach. Rovnako nie je pravdivým tvrdenie žalobcu, že žalovaný v 2. rade nereagoval na výzvu, pretože ešte pred podaním samotnej žaloby, žalovaný v 2. rade platil na základe výzvy, ktorá mu bola doručená žalobcom a platil požadovanú sumu vo výške 30 eur na základe variabilného symbolu. Uvedená skutočnosť sa prejednávala aj v rámci pojednávania, nakoľko žalobcovi nesedel variabilný symbol, no žalovaný v 2. rade túto sumu riadnym spôsobom uhrádzal, z čoho teda jednoznačne vyplýva, že nie je pravdivým tvrdenie, aby neuznal nárok, pretože uplatňovaný nárok zo strany žalobcu uznal, čo do dôvodu a aj do výšky. Žalovaný v 2. rade nijakým spôsobom nespochybňoval istinu, ktorú mal voči žalobcovi a svoj dlh v rámci svojich možností a schopností aj riadne splácal a spláca ho doteraz a splácať ho bude aj naďalej. Rovnako poukazujeme aj na skutočnosť, že žalovaný v 2. rade splácal okrem sumy 30 eur žalobcovi aj sumu vo výške 20 eur, pričom sme túto sumu na hlavnom pojednávaní dňa 12.12.2018 uviedli, no nesprávne označili ako druh exekúcie, no v skutočnosti ide o inú platbu voči žalobcovi z titulu mimosúdnej dohody.

3.2. Poukázal na § 355 ods. 1 CSP § 365 ods. 1 písm. b), f) CSP a navrhol, aby z dôvodu, že v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), f) CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil v zmysle § 391 CSP a vrátil mu vec na nové konanie a nové rozhodnutie.

4. K odvolaniu žalovaných sa vyjadril žalobca (č. l. 198), ktorý poukázal na to, že žalovaní v podanom odvolaní nepopierajú dôvodnosť uplatneného nároku, avšak podľa ich názoru mal súd v prejednanom prípade povoliť splácanie dlžnej sumy v splátkach a nepriznať úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania, nakoľko podľa ich názoru existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré vzhľadli v zlej finančnej situácii žalovaného. 4.1. Žalobca považuje rozsudok súdu za vecne správny vo všetkých jeho výrokoch. Odvolanie žalovaných považuje žalobca za účelové. Žiadne ustanovenie zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) neukladá súdu povinnosť povoliť žalovanému plnenie dlžnej sumy v splátkach v prípade, ak napr. žalovaný preukáže svoju nepriaznivú finančnú situáciu. Súd postupoval v prejednanom prípade v súlade s § 232 ods. 3 CSP a uložil žalovaným lehotu na plnenie do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V tejto súvislosti si žalobca dovoľuje uviesť, že žalovaní mali možnosť plniť svoj dlh ešte pred podaním žaloby, resp. uzatvoriť so žalobcom dohodu o postupnom splácaní dlžnej sumy, avšak napriek tomu tak neurobili. V dôsledku pasivity žalovaných bol žalobca nútený obrátiť sa s nárokom na príslušný súd a preto žalobca nesúhlasí s tým, aby bolo žalovaným výrokom súdneho rozhodnutia povolené splácanie dlžnej sumy v splátkach. Žalovaným nič nebráni v tom, aby požiadali žalobcu o splácanie dlžnej sumy v splátkach (resp. aby aspoň čiastočne plnili svoj splatný dlh deklarovaný rozsudkom) a rovnako tak im nič nebráni v tom, aby v prípade núteného výkonu súdneho rozhodnutia požiadali v súlade s § 61g zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti o splácanie dlžnej sumy v splátkach. Exekútor je za splnenia podmienok uvedených v tomto ustanovení povinný tejto žiadosti vyhovieť a preto považuje žalobca argumenty žalovaných za účelové. V súvislosti s nepriaznivou finančnou situáciou žalovaného 2/ nemožno opomenúť ani skutočnosť, že sa bezodplatne zbavil svojho majetku (darovaním) v čase, kedy mal vedomosť o svojich záväzkoch,

príčom v prípade, ak by tento majetok previedol odplatne, mohol zo získaných finančných prostriedkov tieto záväzky uhradiť a prejednávaný spor by tak ani len nebol vznikol.

4.2. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania, aj tento výrok napadnutého rozsudku považuje žalobca za vecne správny. Súd v prejednávanom prípade skúmal existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, avšak aj s poukazom na správanie žalovaného 2/ (bezodplatné prevedenie svojho majetku) dospel podľa názoru žalobcu k správnejmu záveru, že nepriaznivú finančnú situáciu si tak privodil sám žalovaný 2/ svojím subjektívnym rozhodnutím o bezodplatnom zbavení sa majetku a nenastala tak na základe objektívnej skutočnosti, ktorá by zakladala dôvody hodné osobitného zreteľa. Na aplikáciu § 257 CSP v danom prípade podľa názoru žalobcu neboli splnené zákonom vyžadované podmienky a aplikácia uvedeného ustanovenia by s ohľadom na konanie žalovaného 2/ pred podaním žaloby nebolo ani spravodlivé, nakoľko by zbavenie sa majetku žalovaným 2/ bolo bez primeraných dôvodov na ťarchu žalobcu, ktorý bol nútený uplatniť si svoj nárok pred súdom, v dôsledku čoho mu vznikli náklady v podobe trov konania. Aplikácia § 257 CSP pripadá v úvahu len výnimočne, pričom významným z hľadiska aplikácie tohto ustanovenia sú najmä okolnosti za akých bol nárok uplatnený na súde, postoj strán k veci, spôsob akým pristupovali v priebehu konania k plneniu svojich procesných povinností, prípadne akou mierou zavinenia prispeli k vzniku trov konania. Žalobca už k podanej žalobe pripojil dôkazy, ktoré celkom jednoznačne preukazovali ním uplatnený nárok. Žalobca tiež vo veci vykonal a následne si uplatnil len úkony právnej služby nevyhnutne potrebné pre dosiahnutie úspechu vo veci - ide teda o náklady vynaložené žalobcom, ktoré by nevznikli v prípade včasného splnenia si povinností zo strany žalovaných. Pred podaním žaloby sa žalobca viacerými výzvami pokúšal o mimosúdne urovanie sporu. Listom označeným ako „Pokus o zmier“ tiež žalobca bezprostredne pred podaním žaloby vyzval žalovaných prostredníctvom svojho právneho zástupcu k dobrovoľnej úhrade dlžnej sumy v stanovenej lehote, pričom žalovaných upozornil na riešenie veci súdnou cestou v prípade, ak pohľadávka nebude v stanovenej lehote uhradená, ako aj na zvýšenie dlžnej sumy o trovy konania a právneho zastúpenia. Žalovaní napriek uvedenému pohľadávku v stanovenej lehote neuspokojili v celosti, v dôsledku čoho bol žalobca nútený uplatniť si svoj nárok na príslušnom súde. Žalobca z uvedených dôvodov nevidí dôvod na aplikáciu § 257 CSP na prejednávanú vec, nakoľko aplikáciu tohto ustanovenia vylučuje konanie žalovaného 2/, ktorý si nepriaznivú finančnú situáciu privodil svojimi vlastnými rozhodnutiami o bezodplatnom zbavení sa svojho majetku. Takéto konanie podľa názoru žalobcu nemôže požívať právnu ochranu a nemožno ho pripísať na ťarchu žalobcu a preto má žalobca za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo všetkých jeho výrokoch vecne správne. V nadväznosti na vyššie uvedené považuje rozhodnutie súdu za správne tak po skutkovej, ako aj po právnej stránke a preto navrhuje, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie v zmysle § 387 ods.1 CSP potvrdil a žalobcovi priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % a zároveň si vyčíslił náhradu trov právneho zastúpenia odvolacieho konania.

5. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a zistil, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie (§ 387 ods.1 CSP) rozsudku, ani na jeho zrušenie (§ 389 ods.1 CSP) v časti týkajúcej sa splatnosti priznanej pohľadávky, preto ho, podľa § 388 CSP, zmenil tak, žalovaným v 1. a 2. rade povoľuje dlhovanú sumu splácať v mesačných splátkach po 45 € vždy do 30. dňa v mesiaci počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku až do úplného zaplataenia tak, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky, má za následok splatnosť celého dlhu. 5.1. Vo výroku týkajúceho sa trov konania rozsudok zmenil tak, že trovy prvoinštančného konania žalobcovi priznal v pomere 50%.

6. Podľa § 367 ods.2 CSP ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

6.1. Podľa § 367 ods.3 CSP právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti.

7. Vzhľadom na skutočnosť, že medzi žalovaným v 1. a 2. rade ide o nerozlučné spoločenstvo, rozhodnutie odvolacieho súdu sa vzťahuje na obidvoch žalovaných.

8. Žalovanými uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

8.1. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

8.2. Skutočnosti uvádzané v odvolaní tento odvolací dôvod nezakladajú, preto nie je daný.

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

10. Podľa 232 ods.3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

11. Podľa 232 ods.3 CSP ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

12. Vychádzajúc z cit. ust. odvolací súd predovšetkým prihliadol na ochotu žalovaného v 2. rade dlh splácať, o čom svedčia úhrady vykonané priebehu konania, ale aj na jeho finančnú situáciu, ktorú odôvodnil tým, že jeho jediný mesačný príjem je starobný dôchodok v sume 622,60 eur, zmluvou č. 1615/336/2018 o poskytovaní sociálnej služby zo 26.11.2018 uzavretej medzi Michalovským domom seniorov ako poskytovateľom sociálnej služby a žalovaným v 2. rade ako prijímateľom sociálnej služby a jeho výdavky predstavujú celkovú mesačnú úhradu za poskytované služby vo výške 339,30 eur a úver, ktorý mu bol poskytnutý Slovenskou sporiteľňou, a.s. Bratislava na základe Zmluvy o splátkovom úvere z 29.4.2011, s tým, že mesačná splátka predstavuje sumu 210,36 eur s konečnou splatnosťou úveru 10.6.2021, v dôsledku čoho povolil splatiť dlhovanú sumu oboma žalovanými spoločne a nerozdielne v mesačných splátkach po 45 € vždy do 30. dňa v mesiaci počnúc mesiacom nasledujúcim po

právoplatnosti tohto rozsudku až do úplného zaplatenia tak, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky, má za následok splatnosť celého dlhu.

12.1. Na nesúhlas žalobcu so splátkami odvolací súd neprihliadal, lebo sa javí neúčelné a ne hospodárne privodiť žalovanému výrazné zhoršenie finančnej situácie a vyvolať tým ďalšie, exekučné konanie, v ktorom by zrejme došlo k situácii, že žalovaný, by aj tak splácal dlh v splátkach.

13. Žalovaní svojím odvolaním napadli aj výrok o trovách konania a učinili predmetom odvolacieho prieskumu otázku možnej aplikácie § 257 CSP (dôvodov hodných osobitného zreteľa) pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

14. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

15. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v spore je poskytnúť úspešnej strane náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred súdom. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 4 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) je aj to, že strana sporu, ktorá bola v konaní úspešná, má zásadne právo na to, aby sa jej nahradili všetky trovy, ktoré zaplatila vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 31/04 zdôraznil, že je potrebné venovať pozornosť zmyslu a účelu inštitútu náhrady trov konania. Výklad náhrady trov konania nesmie obmedzovať, resp. brániť v reálnom uplatnení základného práva, zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 1 Dodatkového protokolu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). Ak sa súd chce odchýliť od základného pravidla plnej náhrady trov konania, musí vychádzať zo zákona a túto odchýlku aj náležite odôvodniť (výnimky sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom stanovených podmienok a to reštriktívne, pričom medzi takéto výnimky patrí aj nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP).

16. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaných je odvolací súd toho názoru, že súd prvej inštancie mal pri rozhodovaní o trovách konania v súvislosti s § 255 ods. 1 aplikovať aj § 257 CSP, a jeho možné použitie skúmať v okolnostiach prejednávaného prípadu z aspektov majetkových a sociálnych ale aj postoja žalovaného v 2. rade k vedenému sporu.

17. Aplikácia § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú aj dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane strán sporu. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery strán sporu, a tiež na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane a aby neodporovalo dobrým mravom. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Len výnimočne nemusí súd úspešnej strane priznať náhradu trov konania. Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Významnými z hľadiska aplikácie § 257 CSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu sporu a pod. (porovnaj R 82/2006, Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 M Cdo 5/2006, nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 248/2010 z 21.10.2010, nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 638/2016 z 21.2.2017), v opačnom prípade by tým došlo k závažnému zásahu do základných pravidiel rozhodovania o náhrade trov konania, kedy platí zásada úspechu v konaní.

18.Ustanovenie 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Citované ustanovenie preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov (porov. nález Ústavného súdu SR z 10.10.2018, sp. zn. I. ÚS 168/2018). Obdobne Najvyšší súd SR v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že „§ 150 ods.1 O.s.p. neslúži k zmierňovaniu majetkových rozdielov medzi účastníkmi konania, ale k riešeniu situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, získal náhradu trov, ktoré pri tomto konaní dôvodne vynaložil. Rozhodnutie súdu, podľa ktorého ten, kto v konaní napokon uspel, znášal svoje náklady, sa preto bude javiť spravodlivým predovšetkým vzhľadom na existenciu okolností súvisiacich so stavom pred začatím sporu, so správaním sa účastníkov v priebehu sporu, s okolnosťami uplatnenia nároku a pod.“ (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 M Cdo 5/2011 z 18.1.2012).

19.V kontexte s uvedeným a prihliadajúc tiež na charakter uplatňovaného nároku, bola preukázaná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP umožňujúcim čiastočne nepriznanie náhrady trov konania.

20.Odvolací súd dôvodnosť použitia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania skúmal z hľadiska uvádzaných majetkových a sociálnych pomerov strán sporu, ale aj z hľadiska povahy postoja žalovaného v 2. rade k sporu, ktorý začal dlhovanú sumu splácať a žalovanú sumu nerozporoval, mal snahu ukončiť čím skôr konanie. Prihliadnuc na všetky tieto aspekty odvolací súd s použitím cit. ust. žalobcovi priznal náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 50%.

21.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa § 396 ods.2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

22.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

23.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

24.Odvolací súd žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania s prihliadnutím na predmet odvolacieho konania a čiastočnú úspešnosť žalovaných.

25.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej

otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).